

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 16/05-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. A. K., bytom P., sudcu Okresného súdu Kežmarok, zastúpeného advokátom JUDr. D. M., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na spravodlivý proces a na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 1 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako disciplinárneho súdu z 22. júna 2004 sp. zn. 7 Ds 1/03 a konaním, ktoré mu predchádzalo, a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako disciplinárneho súdu z 5. novembra 2004 sp. zn. 1 Dso 10/04 a konaním, ktoré mu predchádzalo, a takto

rozhodol:

Sťažnosť JUDr. A. K. odmieta.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2005 doručená sťažnosť JUDr. A. K., bytom P., sudcu Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej tvrdí, že rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej

len „najvyšší súd“) ako disciplinárneho súdu z 22. júna 2004 sp. zn. 7 Ds 1/03 a konaním, ktoré mu predchádzalo, a rozhodnutím najvyššieho súdu ako disciplinárneho súdu z 5. novembra 2004 sp. zn. 1 Dso 10/04 a konaním, ktoré mu predchádzalo, došlo k porušeniu jeho základných práv na spravodlivý proces a na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 1 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«... v konaní vedenom proti mojej osobe disciplinárnymi senátmi Najvyššieho súdu bolo porušené moje právo na spravodlivý proces:

- 1) v zásade zákonného sudcu*
- 2) v zložení senátu*
- 3) v neumožnení vypočuť svedka, ktorého som navrhoval*
- 4) v účelovosti hodnotenia dôkazov*
- 5) v porušení zákazu retroaktivity*
- 6) v primeranosti lehoty na prejednanie*

Jednotlivé body porušenia sťažovateľ podrobne rozoberal v odvolaní zaslanom na Najvyšší súd SR v Bratislave zo dňa 13. 08. 2004, na ktoré odvolanie poukazujeme aj pre účely odôvodnenia tejto mojej sťažnosti a v krátkosti ich zdôrazňujem:

1) Trvám na tom, že v mojom prípade bola zásadným spôsobom porušená zásada zákonného sudcu. Poukazujem v tejto súvislosti na to, že na prejednanie môjho disciplinárneho previnenia bol príslušný kárny senát Krajského súdu v Prešove. Po zmene zákona počnúc dňom 01. 01. 2001 sa disciplinárnym súdom pre sudcov SR stal najvyšší súd SR. Vec bola pridelená do senátu JUDr. Z., ktorá v konaní 4 Ds 2/01 dňa 06. 12. 2001 aj rozhodla. Po zrušení rozhodnutia odvolacím senátom a po opätovnej zmene predpisov bol založený „nový“ spis a vec bola pridelená do senátu JUDr. M., ktorá rozhodla vo veci opätovne. Takýmto postupom Najvyššieho súdu SR som bol odňatý svojmu zákonnému

sudcovi a bola porušená Ústava SR v článku 48 ods. 1. Poukazujeme v tomto smere aj na Odporúčanie /94/12 prijaté Výborom ministrov rady Európy dňa 13. 10. 1994 na svojom 518 zasadnutí a ktoré adresoval Výboru ministrov členských štátov o nezávislosti, spôsobilosti a postavení sudcov. V časti Princíp I. - všeobecné princípy týkajúce sa nezávislosti sudcov, sa pod bodom f) uvádza: „Konkrétne sudcovi nemôže byť vec odobratá bez prijateľného dôvodu, ako je napríklad vážne ochorenie, alebo existencia konfliktu záujmov. Každý takýto dôvod, ako aj spôsob odobratia veci musia byť uvedené v zákone a nemôžu byť ovplyvnené záujmom vlády alebo štátnej správy. Každé rozhodnutie o odobratí veci sudcovi musí byť vydané orgánom, ktorý je rovnako nezávislý ako sudcovia.“ (Nezávislosť a nestrannosť súdnictva v medzinárodných dokumentoch, Justin 11/2004, str. 34 a nasl.)

2) Zloženie senátu po zmene predpisov nezodpovedá, resp. je v rozpore s Európskou chartou štatútu sudcov a to konkrétne časti 5 o zodpovednosti, kde v bode 5.1 sa hovorí o tom, že o disciplinárnych previneniach sudcov rozhodujú orgány alebo súdy, ktorých aspoň polovicu členov tvoria zvolení sudcovia. Zloženie senátu v akom rozhodoval odvolací disciplinárny senát je v rozpore s týmito zásadami, naviac aj preto, že k delegovaniu zástupcov zákonodarnej moci a výkonnej moci došlo evidentne po tom, čo zástupcovia týchto orgánov verejne prezentovali svoju nespokojnosť s činnosťou dovtedy existujúcich disciplinárnych senátov. Tak je to zakotvené v ustanovení § 119 ods. 3 zák. 385/2000 Zb. v znení platnom a účinnom ku dňu posledného rozhodnutia NS SR, podľa ktorého ustanovenia, sudcov disciplinárneho súdu volí súdna rada na obdobie troch rokov z kandidátov navrhnutých aj ministrom spravodlivosti, zo sudcov všeobecných súdov alebo iných osôb. Pokiaľ ide o zloženie disciplinárnych senátov podľa § 119 ods. 10 tohto zákona, je disciplinárny senát prvého stupňa trojčlenný, pričom jeden člen je zvolený z kandidátov navrhnutých sudcovskou radou, jeden člen z kandidátov navrhnutých národnou radou a jeden člen z kandidátov navrhnutých ministrom. Odvolací disciplinárny senát je päťčlenný, jeden člen je zvolený z kandidátov navrhnutých sudcovskou radou, dvaja členovia z kandidátov navrhnutých ministrom a dvaja členovia z kandidátov navrhnutých národnou radou. Už z tohto znenia zákona je zrejmé a preukázané, že zloženie senátov tak prvostupňových, ako aj odvolacích v prípade sťažovateľa bolo v rozpore s časťou 5 bod 5.1

Európskej charty štatútu sudcov, pretože ani v jednom z prípadov netvorili polovicu členovia senátov zvolení sudcovia, ale že tu mohli mať väčšinu kandidáti navrhnutí ministrom spravodlivosti, teda tým istým subjektom, ktorý je navrhovateľom v prípade tohto konania, t. j. toho kto dal návrh na disciplinárny senát proti sťažovateľovi. Odhliadnuc od tohto rozporu s Európskou chartou štatútu sudcov, sú tu preto aj dôvodné pochybnosti aj o objektívnosti a nestrannosti takýchto sudcov a teda aj o spravodlivosti takéhoto procesu. Takéto zloženie senátov teda znamená porušenie zásady spravodlivého a nezávislého prejednávania veci nestranným súdom.

3) V priebehu konania som navrhoval vypočuť svedka J. O., občana Českej republiky, ktorý sa v priebehu roka 2004 vrátil z USA a u ktorého som počas celého pobytu v USA býval. Tento svedok mohol zásadným spôsobom ozrejmiť dôvody môjho neskorého návratu, objasniť okolnosti dopravnej nehody, možnosti či nemožnosti zabezpečenia spätnej letenky a ozrejmiť aj ďalšie záležitosti a vyvrátiť tak pochybnosti a podozrenia, na ktorých je moje odsúdenie založené. Tu zdôrazňujem, že rozhodnutia nie sú založené na nepochybnom preukázaní viny, ale na podozrievaní a domnienkach. Rovnako by bola zásadným svedkom, ktorá potvrdí kedy som ja, resp. moja manželka oznámila predsedovi OS Kežmarok nemožnosť môjho včasného návratu aj zapisovateľka OS, ktorá toto oznámenie urobila, pretože predsedu, ani podpredsedníčku OS Kežmarok sme 04. 09. 2000 nemohli zastihnúť ani ja, ani moja manželka. Výsluch tejto svedkyne je o to naliehavejší a potrebnější, že sám predseda OS Kežmarok túto skutočnosť pripustil. Neumožnením výsluchu týchto svedkov došlo k porušeniu čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v podstate aj k porušeniu prezumpcie neviny uvedenej v odseku 2 tohto istého článku.

4) V priebehu konania disciplinárne senáty účelovo hodnotili vykonané dôkazy, zásadne v môj neprospech, nerešpektovali prezumpciu neviny a preto výrok disciplinárneho senátu nezodpovedá vykonanému dokazovaniu, dokonca je v rozpore s týmto dokazovaním. Dokonca aj potvrdenie od ošetrojúceho lekára považoval súd za účelové, pričom v priebehu konania nikto nespochybnil správnosť diagnózy, resp. dôveryhodnosť potvrdenia lekára. Záver súdu o tom, že som neprijal ponuku zastupiteľského úradu tiež nie je objektívny,

pretože nikto nezisťoval akú vôbec pomoc bol zastupiteľský úrad schopný mi poskytnúť. Naviac v čase keď sa na mňa kontaktoval zastupiteľský úrad som bol ešte PN. Došlo tým k porušeniu čl. 6 ods. 1 - ohľadne spravodlivosti takéhoto procesu a čl. 6 ods. 2 - o porušení prezumpcie nevinny.

5) Tvrdím, že v tomto prípade rozhodli disciplinárne senáty v rozpore so zásadou retroaktivity, t. j. nemožnosti použiť nový predpis na skutok, ktorý bol spáchaný za účinnosti predtým platného predpisu. Toto svoje tvrdenie odôvodňujem tým, že skutok kladený mi za vinu tak, ako ho vyšpecifikoval navrhovateľ a ktorým je súd viazaný, t. j. od 04. 09. 2000 do 14. 12. 2000 nebol nikdy navrhovateľom rozširovaný, hoci sa ho na to súd výslovne pýtal a teda tento skutok má, byť posudzovaný podľa zákona č. 412/90 Zb. a nie podľa zákona č. 285/2000 Zb. Ak súdy konali o skutku aj po 14. 12. 2000, teda nad rámec vymedzený navrhovateľom, konali ultrapetit. V tejto súvislosti chcem poukázať aj na to, že na pojednávaní pred senátom JUDr. M. bola zástupkyňa navrhovateľa vyzvaná, aby časovo vymedzila skutok, za ktorý mám byť disciplinárne riešený. Zástupkyňa navrhovateľa uviedla, že citujem: „podľa návrhu“. Disciplinárny súd pri takomto postupe porušil záväzný právny názor odvolacieho senátu a dokonca aj zjednocovacieho rozhodnutia trestného kolégia NS SR k výkladu § 264 ods. 1 Tr. poriadku, na ktoré poukazujem vyššie. Pri rešpektovaní zásady retroaktivity a pri aplikácii zákona č. 412/91 Zb. by bolo konanie voči mne zastavené. Došlo tým k porušeniu čl. 50 ods. 6 Ústavy SR.

6) Právo sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote, dané čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo porušené dĺžkou trvania disciplinárneho konania. Poukazuje na to, že návrh bol podaný dňa 14. 12. 2000 a disciplinárne konanie bolo ukončené dňa 05. 11. 2004, rozhodnutie mi bolo doručené dňa 08. 11. 2004. Takáto dĺžka konania je neprimeraná a je v rozpore s ustanovením § 129 ods. 1 zákona č. 385/2000 v znení noviel. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že zákon ráta s tým, že disciplinárny senát je povinný rozhodnúť disciplinárnu vec v lehote 3 mesiacov. V prípade sťažovateľa však k rozhodnutiu došlo až po 4 rokoch. Tento prieťah v konaní sa ma dotkol aj tým, že dňa 08. 01. 2001 mi bolo doručené rozhodnutie Ministra spravodlivosti SR o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu z dôvodu začatia disciplinárneho konania pre závažné porušenie pracovnej

disciplíny. V náväznosti na prebiehajúce disciplinárne konanie toto rozhodnutie Ministra spravodlivosti bolo zrušené až dňom 28. 05. 2002. Priet'ah v disciplinárnom konaní sa ma teda dotýka dvojnásobne, pretože mi vznikla aj ujma na mzde, ujma na mojom profesionálnom raste, pretože som nemohol vykonávať rozhodovaciu činnosť, ale zažil som aj dlhodobú psychickú traumou z neistoty, zo stresu a z pozornosti kolegov a laickej verejnosti. Po dobu 4 rokov som bol vystavený pocitu právnej neistoty a podozreniu z porušenia zákona, a to v postavení sudcu. Práve aj preto bolo povinnosťou disciplinárnych súdov rozhodnúť v zákonom stanovenej 3-mesačnej lehote. Neexistovali žiadne objektívne prekážky, ktoré by tomu bránili a z obsahu pripojených spisov ústavný súd môže zistiť z podaní a sťažností sťažovateľa, že sa domáhal intenzívne toho, aby disciplinárne súdy konali a rozhodli. Tým, že k prejednaniu a rozhodnutiu mojej záležitosti nedošlo v primeranej lehote, ale až po 4 rokoch, došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru a súčasne aj čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR, súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a slobôd, vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú SR ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ods. 2, ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa ods. 1 a zruší také rozhodnutie, opatrenie, alebo iný zásah. Ak porušenie práva alebo slobôd podľa ods. 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten kto tieto práva alebo slobody porušil vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú SR ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa ods. 1 obnovil stav pred porušením.

Podľa ods. 3 ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa ods. 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Kedže podľa názoru sťažovateľa sú splnené podmienky dané čl. 127 Ústavy SR, navrhuje, aby ústavný súd vydal toto rozhodnutie: Rozhodnutím NS SR, disciplinárneho senátu zo dňa 22. 06. 2004, č. k. 7 Ds 1/03 a konaním ktoré mu predchádzalo a rozhodnutím NS SR odvolacieho disciplinárneho súdu, č. k. 1 Dso 10/04, zo dňa 06. 12. 2001 a konaním ktoré mu predchádzalo, bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces a na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. Ústavný súd SR obidve vyššie uvedené rozhodnutia zrušuje a vracia vec NS SR na ďalšie konanie a rozhodnutie a prikazuje mu vo veci konať a rozhodnúť bez zbytočných prieťahov. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 500.000,- Sk, ktoré mu je povinné uhradiť NS SR do 15-tich dní od doručenia tohto rozhodnutia.»

II.

1. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd môže sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť aj vtedy, ak je zrejmé, že medzi namietaným postupom najvyššieho súdu ako disciplinárneho súdu, ktorý rozhodoval o disciplinárnom previnení sťažovateľa v prvostupňovom a v odvolacom konaní, a označenými základnými právami podľa ústavy a právami podľa dohovoru nie je žiadna súvislosť, ktorá by reálne vytvárala základ na záver o možnom porušení týchto práv.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z uvedeného ustanovenia zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak o veci predloženej ústavnému súdu rozhodoval iný súd vrátane najvyššieho súdu ako disciplinárneho súdu a sťažovateľ uplatní v sťažnosti len tie dôvody porušenia jeho základných práv, ktoré už uplatnil pred takým súdom, nie je daná právomoc ústavného súdu na prejednanie a rozhodnutie o takto odôvodnenej sťažnosti.

Ústavný súd je ochrancom ústavnosti (čl. 124 a čl. 127 ods. 1 ústavy), a nie ďalšou opravnou inštanciou v systave všeobecných alebo disciplinárnych súdov. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený ani povinný sa opätovne venovať námietkam, ktoré sťažovateľ uplatnil v konaní pred iným súdom, ak boli prerokované a iný súd o nich rozhodol.

2. K zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti namietajúcej porušenie čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru a čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 ústavy

2.1. Sťažovateľ namietal porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru v prvostupňovom aj odvolacom konaní pred disciplinárnym súdom (najvyšším súdom), ktorý rozhodoval o jeho disciplinárnom previnení, uznal ho vinným a uložil mu disciplinárny trest - zníženie funkčného platu o 15% po dobu troch mesiacov.

Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v takom prípade nejde „o trestné obvinenie“ proti sťažovateľovi v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože normy upravujúce disciplinárne previnenia sudcov chránia spoločenské vzťahy, ktoré nie sú chránené predpismi trestného práva. Potvrďuje to aj ich podrobná definícia podľa § 116 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“).

Okrem toho disciplinárne sankcie podľa zákona o sudcoch sú vo všeobecnosti určené len na zabezpečenie toho, aby sa sudcovia riadili určitými pravidlami, ktoré platia v ich ústavnom a zákonnom postavení. Obsah týchto sankcií nie je taký, aby dovoľoval záver o tom, že ide o tak závažnú sankciu, ktorá by určila trestnú kvalifikáciu disciplinárneho previnenia podľa § 116 zákona o sudcoch. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že za takú sankciu ESLP uznal len odňatie trestu slobody napríklad pri disciplinárnom postihu vojakov.

Z uvedeného výkladu, ktorý sa opiera o stabilizovanú judikatúru ESLP (najmä Pellegrin v. Francúzsko, Batur v. Turecko, správa Európskej komisie pre ľudské práva vo veci König v. Nemecko), vyplýva, že najvyšší súd ako disciplinárny súd nemohol v žiadnom prípade porušiť práva sťažovateľa ako sudcu Slovenskej republiky uvedené v čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru. Preto je sťažnosť namietajúca porušenie týchto práv zjavne neopodstatnená.

2. 2. Sťažovateľ namietal aj zbytočné prietahy v konaní pred disciplinárnym súdom. Z rozhodnutí najvyššieho súdu ako disciplinárneho súdu vyplynulo, že disciplinárne konanie právoplatne skončilo 8. novembra 2004, t. j. pred doručením sťažnosti ústavnému súdu (7. januára 2005). Potvrdil to aj sťažovateľ, keď uviedol, že druhostupňové rozhodnutie mu bolo doručené 8. novembra 2004.

Účelom konania pred všeobecným súdom (aj najvyšším súdom ako disciplinárnym súdom) je odstránenie právnej neistoty, v ktorej sa nachádza účastník konania. Ak všeobecný súd vo veci právoplatne rozhodol, odstránil vo veci účastníka konania právnu

neistotu a po takom rozhodnutí už nemôže dochádzať k zbytočným priet'ahom v konaní, a teda takýmto postupom všeobecného súdu bez akýchkoľvek pochyb nemôže byť porušené základné právo na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z toho, že konanie pred najvyšším súdom vo veci disciplinárneho previnenia sťažovateľa právoplatne skončilo pred podaním sťažnosti, a výkladu čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

2.3. Podľa čl. 50 ods. 6 ústavy trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Tento článok ústavy nie je aplikovateľný na disciplinárne konanie, v ktorom sa rozhoduje o disciplinárnom previnení sudcu, a preto sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

3. K nedostatku právomoci ústavného súdu (čl. 48 ods. 1 ústavy)

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Z obsahu sťažnosti a z obsahu odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu najvyššieho súdu ako disciplinárneho súdu z 22. júna 2004 sp. zn. 7 Ds 1/03 vyplýva, že sťažovateľ uplatnil v konaní pred ústavným súdom v podstate tie dôvody o odňatí jeho zákonnému sudcovi, ktoré uplatnil aj v konaní pred odvolacím disciplinárnym súdom.

O týchto dôvodoch najvyšší súd ako odvolací disciplinárny súd rozhodol, čo potvrdzuje obsah jeho rozhodnutia. Preto z hľadiska subsidiarity právomoci ústavného súdu nie je prípustné, aby ústavný súd opätovne rozhodoval o rovnakých dôvodoch, resp. námietkach spojených s tvrdeným porušením označeného základného práva. Na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že najvyšší súd ako odvolací disciplinárny súd nielen rozhodol o tejto námietke sťažovateľa, ale ju aj preskúmateľným spôsobom odôvodnil.

Sťažnosť bolo preto treba v tejto časti odmietnuť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 a § 49 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. V konaní o sťažnosti je ústavný súd oprávnený rozhodovať o porušení označených základných práv a slobôd, ale ak dôjde k odmietnutiu sťažnosti z dôvodov, ktoré sú uvedené v tomto rozhodnutí ústavného súdu, znamená to, že o námietke porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy vôbec netreba rozhodovať.

Odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu znamenalo, že ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu jeho práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2005